

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Монтана, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

при участието на секретаря Д.а Мл. Макавеева
като разглежда докладваното от Аделина Троева Въззивно гражданско дело № 20231600500138 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба на И. Ц. против решение на Районен съд – Лом от 23 февруари 2022 г. по гр. д. № 693/2020 г., с което е допусната делба на недвижими имоти, останали в наследство от Р. Ц..

Жалбоподателят И. Ц. твърди, че решението е незаконосъобразно, тъй като интерпретира неправилно разпоредбата на чл. 90а от ЗН и стига до незаконосъобразния извод, че нотариално публично завещание от 1937 г., с което общият наследодател завещава на сина си К. Р., баща на жалбоподателя, част от земеделските си имоти, не обхваща земеделските земи, възсатновени по реда на ЗСПЗЗ. Поддържа, че с решението е постановено в противоречие с решение № 4/1996 г. на Конституционния съд по к. д. № 32/1995 г.

Моли решението на ЛРС да бъде отменено и вместо него МОС да постанови ново, с което като зачете волята на завещателя, да допусне делба и определи правата на съделителите.

Въззиваемите Л. П., И. Й., П. Г., М. А., Д. Ц., С. Й., Ц. Х., Г. Ц., Р. И., В. Г., Д.И., Б. К., Л. Д., З.К., Л. Х., П. Д., Б. Д., Е.П., Ж. А., П. Д., С. Д., Я.Д., М. С., С. И., И. Д., С. Д., С. Д., К. Д., Д. Д., И. Ч., К. Б., Р.К., П. К., Б. К., В. К., С. Д., М. В., В. О., М. М., Н. Н., Н. Д., К. С., П. С., С. Р., И. И., П. Б., Д. Т., К. К., Г. Т., Р. А., Б. К., К. К., Д. К., В. К., Д. К. и Р. К. не взмат становище по въззивната жалба.

къща. ЛРС е изложил мотиви, че завещанието има характера на завет, защото завещава конкретно определени имоти, част от имуществото на наследодателя. Към момента на открИ.е на наследството обаче – през 1952г., тези имоти вече са били внесени в ТКЗС, а преди това през 1948-1949 г. е била извършена комасация на землището на гр. *, при която имотите са изгубили индивидуализиращите си белези. Съдът се е позовал на ТР № 1 от 19 май 2004 г. на ОСГК на ВКС и е приел, че заветът има пряк транслативен ефект, но само и доколкото завещаната вещ се намира в патримониума на завещателя, а в случая към момента на открИ.е на наследството имотите не са могли да бъдат индивидуализирани и не са се намирали в патримониума на завещателя.

Въззивният съд намира обжалваното решение за правилно и законосъобразно и като препраща към мотивите му на основание чл. 272 от ГПК, го потвърждава.

От представените удостоверения за наследници се установява, че съделителите са наследници по закон на Р.Ц., починал на 8 април 1952 г.

Безспорно е по делото, че процесните имоти са били собственост на Р.Ц.. През 1950 г. той е внесъл в ТКЗС 55,035 дка земеделски земи. Всички имоти са възстановени по реда на ЗСПЗЗ на наследниците на Р. Ц. с Решения № */12.09.1995 г. и */12.09.1995 г., двете по преписка № */27.02.1992 г. на ОСЗ *.

С нотариално публично завещание (акт № *, нот. дело № */*г. от 28.12.1937 г. на Нотариус при Ломски областен съд) наследодателят е завещал на сина си К.Ц. следните свои недвижими имоти: 1. Нива в района на с. *, м. *, от 7 дка.; 2. Нива в м. * от 9 дка; 3. Лозе в м. *, от 0,6 дка, и 4. Нива в м. *, от 1,5 дка, и 5. само 800 кв.м от дворно място в с. *, *, *, цялото от 1500 кв.м., с къщата.

Спорно е по делото дали нотариалното публично завещание от 1937 г. поражда действие относно възстановените имоти.

Доколкото завещанието се отнася до конкретни, индивидуално определени имоти, то покрива белезите по чл. 16, ал. 2 от ЗН и има характера на завет. За да породи своето правно действие, към момента на открИ.е на наследството - 8 април 1952 г., имотите следва да са в патримониума на наследодателя, да е възможно тяхното индивидуализиране чрез местонахождение, съседни, площ, за да могат да бъдат отделени от общата наследствена маса и предоставени на заветника. Като частен правоприемник заветникът се явява кредитор на наследството – той може да претендира предоставяне на имотите, но не е универсален правоприемник и не е правоимащо лице по смисъла на ЗСПЗЗ.

Индивидуализацията на имотите настъпва едва с решението на ОСЗ, с което се очертават новите им граници, установени с влезлия в сила план за земеразделяне, а това решение е постановено след смъртта на наследодателя, от което следва, че при открИ.ето на наследството, той не е притежавал земите в реални граници. Частното завещателно разпореждане не е произвело правно действие, на основание чл. 19, ал. 1

от ЗН.

Действително с внасянето на имотите в ТКЗС не се губи правото на собственост върху тях, както поддържа жалбоподателят, но за да породи действие заветът, трябва да е възможно тези имоти реално да могат да бъдат индивидуализирани, а това поради комасирането им в общи блокове за обработка е невъзможно.

От това следва, че делбата на имотите следва да се допусне между всички наследници по закон при права, определени по правилата на чл. 5 – чл. 9 от ЗН.

Въззивният съд намира, че е налице пълно съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, както относно недействителността на завета от 1937 г., така и относно правата на съделителите, поради което потвърждава обжалваното решение.

На основание горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260023 от 23 февруари 2022 г. по гр. д. № 693/2020 г. на Районен съд – Лом.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____